

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Inserțiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cismădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază

Sibiu, 12 Decembrie st. v.

„Dee Dumneșeu să nu se adeverească cele șise de străini: că un Șaguna cel puțin cu 50 de ani mai târziu ar fi trebuit să vină în lume, — și că statutul lui organic cel puțin cu 50 de ani mai târziu ar fi trebuit introdus în biserica noastră!“

Așa dice unul dintre fruntașii bisericii române greco-orientale, Părintele Arhimandrit Nicolae Popea, în eminenta sa scriere asupra vieții și faptelor Metropolitului Andreiu baron de Șaguna.

Astăzi, după douăzeci de ani dela organizarea metropoliei reînființate, vedând cele-ce s'au petrecut, chiar și mulți dintre fiii bisericii române greco-orientale dic ceea-ce odinioară numai „străinii“ diceau.

N'au nici ei mai multă dreptate ca „străinii.“

Oamenii ca Metropolitul Andreiu, ori-și-când s'ar ivi ei, prin lucrarea, ba până chiar și numai prin prezența lor în mijlocul unui popor ridică nivelul general al societății și produc un avânt nobil în toate sufletele predispușe a lucra pentru binele obștesc. Ei pot dar' să vină prea târziu, nici odată însă nu pot să fie inoportuni, veniți prea în curând ori la timp nepotrivit. Și dacă Metropolitul Andreiu s'ar fi ivit cu cinci-șase de ani mai înainte, lucrarea lui, săvârșită în nise împregiurări mai neprimicioase, ar fi fost poate mai puțin roditoare, dar' tot binefăcătoare, și la anul 1847 Românii s'ar fi aflat într'un stadiu de dezvoltare mai înaintat.

Tot atât de adevărat este și că „statutul organic“ nu s'a introdus prea în curând în biserica română greco-orientală, și Românii s'ar afla astăzi într'un mai înaintat stadiu de dezvoltare, dacă acest „statut“ nu s'ar fi creat în ajunul morții, ci pe timpul nașterii Metropolitului Andreiu.

Ne este destul să aruncăm o privire peste creațiunile Metropolitului Andreiu, pentru-ca să înțelegem, cât de mare era puterea acestui Arhiepiscop. Folosindu-se

de puterea aceasta, el a ridicat nivelul cultural al unei însemnate părți din poporul român, a asigurat prin fonduri adunate ban cu ban și prin aședeminte create cu multă osteneală dezvoltarea inaugurată în timpul vieții lui și pentru viitor și a lăsat, la încetarea sa din viață, biserica bine și trainic organizată.

Om era însă și el, și nu odată va fi simțit în sine pornirea de a abusa, nu odată, cedând impulsurilor momentane, va fi abusat chiar de puterea concentrată în mâinile lui. Se cere multă abnegațiune, multă iubire de oameni, multă tărie de voință, pentru-ca să ai puterea și să nu abuzezi de ea. Aceasta marele Arhiepiscop o scia mai bine ca ori-și-cine. Și de aceea una dintre preocupările vieții lui a fost să-i dea bisericii sale o organizațiune, prin care abuzul de putere să devină preste puțină, char și dacă acela, în mâinile căruia se concentrează puterea, n'ar avea convenita abnegațiune, convenita iubire de oameni, convenita tărie de voință.

Această organizațiune biserica ea însăși și-a dat-o prin „statutul organic“.

Câtă vreme biserica susține aședemintele create prin „statutul organic“, arhiepiscopul preocupat de binele obștesc nu stă singur, ci este ajutat în lucrarea lui de toate puterile bune ale bisericii, ear' arhiepiscopul slab ori lipsit de bunavoință nu poate să facă stricăciunile, de care se temeau urătorii „statutului organic“.

Sunt multe neajunsurile, de care cu drept cuvânt se plâng fiii bisericii române greco-orientale; ar fi însă o lipsă de pietate față cu marele Arhiepiscop Andreiu, dacă cineva ar pune aceste neajunsuri în sarcina organizațiunii, și aceea, care se plâng, totdeauna trebuie să se întrebe: „Ce ar fi, dacă biserica n'ar avea organizațiunea, pe care o are!“

Dacă abuzuri se fac, dacă nu se lucrează, cât ar trebui să se lucreze, dacă disordine există, vina nu este a aședemintelor, ci a oamenilor, care au să le păstreze și să se folosească de ele spre binele obștesc.

„De astăzi încolo, — a dis Metropolitul Andreiu la deschiderea primului congres, — depun și responsabilitatea pentru ulterioara soartă a bisericii în mâinile acestui congres și a celor viitoare“.

Ear' închișând sesiunea congresului, el le dice deputaților: „Efectul lucrărilor noastre mai departe atârnă dela d-voastre!“

Scia deci Metropolitul Andreiu, că neajunsuri vor fi și pe viitor și de aceea le spunea reprezentanților bisericii, că dela dinșii atîrnă, ca să fie cât de puține neajunsurile și că ei poartă răspunderea pentru soarta bisericii în viitor.

Ear' răspunderea aceasta cade în cele din urmă asupra întregii obștii bisericesci, din mijlocul căreia se aleg reprezentațiunile bisericii. Dacă atunci, când sunt chemați să aleagă pe reprezentanții bisericesci, creștinii nu au convenita interesare, dacă nu proced cu toată serioșitatea, dacă nu le prea pasă cine are și cine nu are să între în reprezentațiunea bisericască, atât sinoadele, cât și congresul se vor compune mai ales din oameni, care sunt fie direct, fie indirect interesați, ca controlul să nu fie sever și neglijențele ori abuzurile ivite în conducerea treburilor bisericesci să nu se de pe față, ci mai virtos să se acopere.

Creștinii ași în viață ai bisericii române greco-orientale nu trebuie dar' să scape din vedere, că fiii și nepoții lor îi vor judeca și-i vor osândi, dacă trec cu ușurință peste greaua răspundere, pe care au primit-o în „statutul organic“.

Convingerea noastră e, că ei n'au să se teamă de judecata posterității.

S'au făcut, ce e drept, tranzacțiuni asupra intereselor bisericesci, s'au comis abuzuri și e multă neglijență în funcționarea organismului bisericesc, dar' răul s'a dat totdeauna pe față și a fost combătut cu toată hotărîrea. Ear' dacă îndreptarea nu în toate cazurile s'a putut face, vina este mai mult a împregiurărilor.

E ceva constant în biserica română greco-orientală, că hotărîri luate de reprezentațiunile bisericesci se execută prea

târziu, în mod neglijent, ori nu se execută de loc, și astfel neajunsurile, constatate odată, nu se înlăturează. Vina pentru aceasta nu poate să cadă asupra reprezentațiunilor, care n'au nici puterea de a executa, nici vre-un mijloc de a impune executarea. Dacă constată răul, cer îndreptarea lui și protestează contra neexecutării hotărîrilor lor — ele și-au făcut datoria.

Fiii și nepoții noștri vor fi, în sfârșit, recunoscători, când vor vedea, că în ciuda tuturor greutăților, în ciuda lipsei de bună voință a celor chemați să execute hotărîrile, fondurile culturale și averile bisericesci, deși n'au fost administrate totdeauna potrivit cu exigențele timpului, s'au păstrat întregi. S'a întemplat, ce-i drept, că din banii bisericii s'au cheltuit sume însemnate pentru trebuințele private ale celor-ce aveau să-i administreze, dar' reprezentanții bisericii n'au fost în asemenea cazuri nici slabi, nici îngăduitori, nu s'au făcut complici, ci au descoperit abuzul și au stăruit, ea sumele sustrase să fie restituite — și biserica n'a pierdut nimic. Mai mult nici nu trebuia să se facă.

Nu s'ar fi petrecut lucrurile astfel, dacă credincioșii n'ar fi știut să trimită în reprezentațiunile bisericesci oameni, care au și destulă iubire cătră biserică, și destulă pricepere, și mai ales convenita neaținare, pentru-ca să constată răul, să-l combată și să stăruie pentru îndreptarea lui.

Și dacă în primele două decenii ale vieții constituționale au știut creștinii români greco-orientali să se folosească de drepturile lor, vor ști cu atât mai virtos acum, când intră în deceniul al treilea, și de aici înainte, căci experiențele câștigate nu pot decât să-i lumineze.

Revistă politică.

Sibiu, 12 Decembrie st. v.

Discuțiunea politică s'a pus de odată pe alt teren. Până acum situația se judeca din punct de vedere militar, acum sunt puse în primul plan raporturile diplomatice între Austria și Rusia. Și

Foița „Tribunei“.

O viziune a lui Carol XI.

De Prosper Mărimde.

Oamenii își fac haz de viziuni și de aparițiuni nefiresci; dar' unele sunt atât de adevărate, că dacă cineva n'ar voi să le creadă, ar trebui, ca să fie consecvent, se dea la o parte toate documentele istorice.

Un protocol în toată forma, provădit cu subscrierea dela patru martori vrednici de credință, garantează adevărul celor-ce voui să le spun. Trebuie se mai adaug, că profetia, care se cuprinde în acest protocol, a fost cunoscută și amintită cu mult înainte de asta și mai înainte de a se fi împlinit, se pare, prin evenimentele din ziua de azi.

Carol XI., tatăl vestitului Carol XII., era unul dintre cei mai despoți, dar' și unul dintre cei mai înțelepți monarhi, pe care i-a avut Șvedia. El redus colosalele privilegii ale nobilimei, nimici puterea senatului și făcî din propria lui putere legi. Cu un cuvânt: el schimbă constituțiunea țării, care până la guvernarea lui era oligarhică, și sil statele a-i recunoasce autoritatea absolută. El era de altmintearea un om deștept, brav, devotat religiunii luterane, de un caracter neclintit, rece și pozitiv, și era lipsit de ori-ce putere de imaginațiune.

El nu de mult își perduse pe soția sa Ulrica Eleonora. Cu toate-că, după-cum se

vorbă, asprimea lui față cu aceasta principesă îi accelera sfârșitul, el o stima și se părea atins de moartea ei mai mult, decum s'ar fi putut aștepta dela un om de firea lui. Dela această întâmplare încoace el devenise și mai închis, și mai tăcut ca mai înainte și se dedica muncii cu un zel, ce trada trebuința de a îndepărta gândurile penibile.

Târziu, într-o seară de toamnă, ședea el în halat și pantofi dinaintea unui foc mare în cabinetul său în castelul dela Stockholm. Avea la sine pe șambelanul său contele Brahe, pe care îl onora cu favorul său, și pe medicul Baumgarten, care, în treacă făcî, își da bucuros aierul de un liber cugetător și cerea, ca omul de toate, dar' numai de știința medicală să nu se îndoiască. În seara aceasta Carol îl chemase pentru o mică indispoziție ce avea.

Ședința de seară se prelungea în potruva obiceiului, și regele nu le dădu prin o „bună seară“ să înțeleagă, că pot să se retragă. Cu capul plecat și cu ochii îndreptați asupra focului, el observă o tăcere adîncă; se vedea, că societatea nu-i oferia distracțiune, dar' și aceea, că, fără de a sci pentru-ce, se temea a rămâne singur. Contele Brahe, e adevărat, observă că prezența lui n'ar fi tocmai plăcută, și mai de multe-ori se exprimă, că Maiestatea Sa ar avea poate trebuință de odihnă; dar' o mișcare de mână a regelui îl ținușe legat de locul său.

Medicul vorbea la timpul său despre stricăciunea ce priveghiul de noapte o causează

sănătății; dar' Carol bombăna printre dinți: „Rămâneți, eu încă nu sunt dispus a dormi.“ După aceea se încercară a-l distraje cu fel de fel de lucruri, dar' tot înzadar. Era vădit, că Maiestatea Sa se afla într'o dispoziție posomorită, și la un asemenea privilegiu poziția unui curtesan e foarte delicată. Contele Brahe, presupunînd, că indispoziția regelui ar veni dela supărarea ce i-o pricinuieste pierderea soției sale, se uită la portretul reginei ce se afla în cabinet și dișe ofînd: „Aceasta e tocmai expresiunea ei lină și maiestatică totodată!“

„Vorbe“, dișe regele, care de câte-ori audia pronunțându-se în prezența lui numele reginei, credea, că aude vre-o imputare, „portretul e măgulitor, regina a fost urită“; și apoi supărat pentru asprimea sa, se sculă, făcî o preumblare prin odaie, spre a ascunde o agitare internă, de care se rușina. El se opri dinaintea ferestrei ce era spre curte. Noaptea era întunecoasă, luna stetea în primul pătrar.

Castelul, în care ași residează regii din Șvedia, încă nu era terminat, și Carol XI., care i-a fost pus fundamentul, locuia în castelul cel vechiu, ce zace pe vârful insulei cavaleresci și are frontul spre lacul Mälare. E o clădire mare în forma unei potcoave de cal. Cabinetul regelui zăcea în capătul extrem, și cam oblu în fața lui zăcea sala cea mare, în care se adunau statuile, când li-se împărțeau ceva din partea coroanei.

Geamurile acestei sale se păreau în acest moment luminate. Aceasta i-se părea regelui

curios. La început credea, că aceasta lumină vine dela lumina unui servitor. Dar' ce avea un servitor se caute într'o sală, care de mult n'a fost deschisă? De altmintearea zărea era și prea luminoasă, ca se poată fi produsă prin o singură luminare. Putea să se atribue unui incendiu, dar' nu se vedea nici un fum, geamurile nu erau sparte și nu se audia nici un șgomot. Din contră totul anunța o iluminare sărbătorească.

Carol privi un timp oare-care în tăcere la ferestri, contele Brahe întinse mâna după un clopoțel și avea de gând să cheme pe un pagiu, care să se informeze despre aceasta curioasă lumină; dar' regele îl rețină. „Eu voui însumi să merg în sala aceasta“, dișe el. Era palid și fața lui exprima un fel de spaimă religioasă. Dar' eși afară cu pași rezoluți, șambelanul și medicul îi urmară, ținînd fiecare câte o luminare aprinsă în mână.

Castelul, care păstra cheile, s'a fost culcat deja; Baumgarten îl trezi și îi porunci în numele regelui să descuie numai decăt ușile sale staturilor. Acest om s'a mirat mult de o poruncă atât de neașteptată; el se îmbracă în toată graba și urmă regelui cu cheile în mână. Mai întâi descuie ușa unei galerii, ce era un fel de antișambură și trecătoare. Regele intră în lăuntru; dar' cât de mare îi fu mirarea, când vădî, că pereții sunt tapisați în negru.

„Cine a dat poruncă, ca pereții să se tapiseze în negru?“ întrebă într'un ton mînios.

nu numai Bulgaria, dar și Bosnia și Erțegovina formează obiectul acestei discuțiuni.

„Nationalzeitung“ ține, că prezența Coburgului în Sofia primește o echivocitate, de care toate puterile ce formează liga de pace ar trebui să se ferească pe cât nu mai se poate. Neîmbucurător este, că prințul Ferdinand a fost importat de Austro-Ungaria, deși nu prin guvernul ei. Cu cât ar pute să fie mai serioase consecvențele situației, cu atât mai mult ar trebui să se lămurească aceea.

Foile rusești pledează pentru negocierile austro-ungare-rusești fără cooperarea Germaniei. În Petersburg circula fama, că Austro-Ungaria propune a provoca prin o notă colectivă pe prințul de Coburg de a abdică. Rusia garantează de altă parte independența Bulgariei și limitarea sferelor de putere ale Rusiei și Austro-Ungariei în Orient. Diarul „Sriect“ așteaptă afară de aceste și deșertarea Bosniei și Erțegovinei de către Austro-Ungaria, ceea ce ar coreșpunde asigurării Austro-Ungariei și a Angliei, că lor le-ar zăce la inimă integritatea Turciei. Singură alungarea Coburgului nu satisface pe Rusia; se tractează mai ales de a lua popoarele slave de sub influența germană.

„Diarul „Die Post“ rezumază răspunsul lui „Köl. Ztg.“ la afirmațiunile jurnalului „Ruski Invalid“ într'acolo, că Rusia e puterea cea mai gata de bătaie și intenționează ori a repara neglijențele dela 1878 prin o ofensivă în contra Austriei, ori apoi a ataca pe Germania în înțelegere cu Austria.

Asaltul publicistic ce l-a început „Kölnische Zeitung“ în contra Coburgului se continuă. În foile germane se spune, că consutul german nu salută nici când pe principele Ferdinand; reprezentanții unor puteri de asemenea. Mai departe se împărtășesc, că prințesa Clementina, mama principelui, voia să rămână în Sofia până la sfârșitul lui Februarie, dar Stambuloff a insistat, ca încă pe la începutul lui Ianuarie să părăsească capitala bulgară.

După o împărțire ce o aduce din Petersburg „N. W. Tageblatt“ generalii Gurko, Drentelen, Rooy, Radetzky și Ganetzky (gubernorii generali din Varșovia, Kiew, Odessa, Charkoff și Vilna) au fost chemați înaintea Țarului în Gacina.

Diarele din Constantinopol spun, că în urma înarmărilor Rusiei, Poarta a dispus suspendarea concedierii rezervelor ce se începuse, înmulțirea cavaleriei și a artileriei și întărirea garnizoanelor din Macedonia și a celor dela granița Rumeliei-orientale.

Se vede că Bulgarii n'au destul cu alte necazuri de ale lor, căci foile lor încep a suleva acum cestiuni, care trebuie neapărat să supere pe cei mai apropiați și

„Nimenea, Sire, pe cât știu eu“, răspunde servitorul surprins. Mai pe urmă, când a dispus să se măture galeria, a fost tapisată cu tufan, precum era ea totdeauna. Aceste perdele de sigur nu sunt din magazina de mobilii a Maiestății Voastre“.

Înaintând cu pași repezi, regele trecu două treimi din galerie. Conte și castelanul îi urmară imediat, doctorul Baumgarten rămase puțin înapoi, împărțit între frica de a rămâne singur înapoi și de a se expune unei aventuri ce se anunțase într'un mod atât de curios.

„Nu mergeți mai departe, Sire“, ține castelanul. „Pe sufletul meu, aici nu e lucru bun! Acum, dela moartea reginei, a augustei Voastre soție, umblă, se ține o strigoaică prin galerie. Dău Vă ferească Maiestate!“

„Opriți-vă, Sire“, ține contele din partea sa. „Nu auziți acest sunet curios, care străbate din sala staturilor? Cine știe, la ce primejdii se va mai expune Maiestatea Voastră“.

„Sire“, ține Baumgarten, stând dinaintea salei celei mari, în vreme ce un vânt îi stinse luminarea, „permiteți-mi cel puțin să aduc o companie din trabanții Maiestății Voastre“.

„Las' se înțărăm“, ține regele cu voce fermă; „și tu, castelanule, descuie iute ușa“. El o împinsă cu piciorul, și pocnitura ce s'a produs prin asta sună în ecoul boltiturii ca și o pușcătură de tun. (Va urma.)

mai buni vecini ai lor. Diarele bulgărești „Dobrudja“ și „Svoboda“ vorbesc în lungi articoli de revendicarea Dobrogei, care „fu privată de drepturile sale politice și religioase. Ea ține în această privință guvernamentalul „L'Étoile Roumaine“ din Bucuresci:

Dilele aceste au semnalat diarele române un articol apărut în diarul bulgar „Dobrudja“, care se publică din Dobrici și în care provincia noastră Dobrogea e calificată de „țeară nenorocită“ și e pe față revindecată. N'am vrut să relevăm acest apel al unei foi cu totul necunoscute și neînsemnate. Tot așa n'am releva un alt articol de același fel, apărut în „Svoboda“. În articolul seu de fond dela 26 Noemvrie (8 Decemvrie) cetim, nu fără surprindere: „O altă parte a țării noastre (autorul vorbeste despre Bulgaria), Dobrogea, fū de asemenea privată de drepturile sale politice și religioase“. Dar „Svoboda“, o știe fiecare, este un organ guvernamental autorizat; este unicul diar ce apare în Sofia sub regimul censurei celei mai severe. Articolul din cestiune, care tractează afaceri bisericesti bulgare, e subscris de un membru influent al majorității din parlament, dl D. Petkoff. Deci după părerea acestui amic al guvernului princiar, Dobrogea e o parte a Bulgariei; ea a fost privată de drepturile sale politice și religioase! Nu vom discuta ați această țesă mai mult decât curioasă; vom face-o în cazul când confratele nostru din Sofia ar reveni asupra cestiunii. Așteptăm, adresăm simplu vecinilor nostri întrebare: încercările, prin care trece Bulgaria de doi ani, încă n'au fost de ajuns pentru a face pe Bulgari să renunțe la revindecări, ce ni-se par că aparțin unei epoci trecute fără speranță de a se reîntoarce? Ce folos pot avé pentru cauza bulgară asemenea porniri, atât de puțin conforme cu realitatea și neavând nici măcar scusa de a reprezenta aspirațiunile realizabile ale viitorului? Nu înțeleg Bulgarii, că a atinge Dobrogea însemnează a suleva cestiunea gurilor Dunării, cestiune vitală și de prima ordine pentru România? Dacă Bulgarii țin în realitate a trăi cu noi în raport de amicitie și de bună vecinătate, lucru necesar, că vor trebui să renunțe pentru totdeauna la utopii vătămătoare, în prima linie chiar la acelea ce caută a le urmări. Aceasta e chiar în interesul Bulgarilor, cărora ne permitem a le da sfatul acesta.

Cabinetul Salisbury rămâne prelungă politica sa de până acum în cestiunea irlandeză. Aceasta s'a stabilit în ultimul consiliu de ministri. Totodată a urmat și acceptarea definitivă a proiectului de reformă pentru guvernul local în Englitera și Wales, a acelei măsuri importante, care se prezintă din nou parlamentului ce se va întruni la 9 Februarie.

„Ruski Invalid“.

De vreme-ce articolul acestui diar a ajuns a fi un act de importanță istorică, începem ați cu reproducerea lui în traducerea „Voinței Naționale“:

În presa europeană de repeți ori s'au manifestat temeri din cauza întăririlor trupelor noastre la granițele dela Apus. De aceea alarma, pe care o dă acum presa austro-ungară pentru noi care o dau. Indemnul la această alarmă l'a dat dislocarea unor regimente de cavalerie în circumscripțiunea militară a Varșoviei. Această măsură a fost interpretată de presa austro-ungară ca un început de concentrare al armatei ruse astfel, că chiar și organele mai calme o privesc ca o provocățiune, care reclamă un grabnic și energic răspuns. Sperăm că, și fără explicațiunile noastre, tonul pe care l'a inaugurat presa austro-ungară în curând se va mai calma. Înlesnirea însă, cu care se poate agita în țeara vecină opiniunea publică ne impune datoria de a ilustra situațiunea noastră militară și a vecinilor nostri, Germania și Austria, în districtele dela frontiera dinspre Vest, ca în consecuență să putem răspunde la întrebarea: Cine e în realitate, care se pregătesce pentru un atac și cine e care se pregătesce spre a se apăra?

Să începem cu Germania. Efectivul cadrelor de pace ale armatei germane în acești 7 ani din urmă s'au sporit cu 17 la sută și anume în anul 1881 cu 25.600 oameni și în 1886 încă cu 41.000 oameni, preste tot, în timp de 5 ani s'au sporit cu 62 batalioane și 384 tunuri. Tot în acest interval statul corpurilor germane la granițele dinspre Rusia s'a întărit parte prin dislocări și parte prin noue înființări de 21 batalioane, 24 baterii, 3 baterii de artilerie de cetate și 15 escadroane de cavalerie. Infanteria e cu mult mai mare la număr decât a noastră. În genere puterea armată a Germaniei se uoră la 2.000.000, care în prima linie reprezintă 20 corpuri.

Budgetul anual al armatei în Germania atinge cifra de 250 milioane ruble. O altă categorie relativă la o acțiune războinică decât ofensivă, strategiei colosale se pot întrebuița în același grad în contra Rusiei ca și în contra Franței. Germania în comparațiune cu noi dispune de o rețea de drumuri de fier cu mult mai dezvoltată; ea a construit dela 1878 în ținuturile sale spre Răsărit nouă linii fierate în întindere de 4850 chlm., care mai cu seamă au o însemnătate pentru ofensivă. Actualmente 11 linii de fier de sine stătătoare pot transporta din circumscripțiunile interioare trupe la hotarele noastre. În apropierea hotarelor noastre sunt vre-o 10 stațiuni încrucișătoare de drum fierat, vedându-se toate aparatele pentru descărcare și concentrări de trupe. Mai notăm, că o parte însemnată a contribuțiunii de războiu, îndată după campania dela 1870—71 a fost întrebuițată pentru a face din localitățile Thorn, Posen, Danzig, Königsberg și chiar și Graudenz cetăți de primul rang. Fortul, care se clădește acum la Thorn e numai de 1200 fire departe de hotarele noastre.

Austro-Ungaria, aliată prin tractatul dela 1879 cu Germania, la indemnul puternice sale aliate, trecând cu vederea neajunsul mijloacelor sale financiare, s'a silit să realizeze programul ce i-s'a încredințat atât în ceea ce privește sporirea puterilor sale armate, cât și în ceea ce privește măsurile relative la accelerarea mobilizării și a concentrării trupelor. Pe când până mai ieri Austria nu dispunea decât de 20 divisiuni active de infanterie, astăzi are un efectiv de trupe de 15 corpuri, 32 divisiuni active, la care în cazul unei mobilizări, se mai adaugă încă 14 divisiuni de infanterie, de milițieni, (Honvéd și Landwehr). Trupele din Galiția au fost în timpul din urmă întărite, dislocându-se din interiorul țării 18 escadroane și 13 baterii. Mai multă atențiune însă merită activitatea febrilă, pe care o desvoaltă Austriacii în așezarea drumurilor de fier. În anii din urmă Carpații au fost străpunși prin mai multe linii ferate, care leagă Galiția cu interiorul monarchiei, și luând de exemplu pe Germania, chiar și în Galiția au fost construite linii ferate în vederea unei ofensive. În total Austro-Ungaria în ținuturile, care pot să fie teatru unui războiu cu Rusia, dela 1878 a construit 4.500 kilometri de linii fierate, care toate se ramifică dela linia principală din Galiția drept spre hotarele noastre. Între aceste amintim mai cu seamă liniile Stanislau-Husiatyn, Jaroslau-Sokol, Lemberg-Rawruska și Dembiza-Tarnobrzeg. Chiar și acum 6 linii fierate pot să transpoarte considerabile trupe în Galiția, unde pentru descărcarea lor în apropierea granițelor noastre sunt construite nouă stațiuni încrucișătoare.

În Lemberg, Przemil, Jaroslau, Dembica, Rjaschewo și alte puncte sunt construite numeroase barace pentru trupe, precum și magazine și depozite pentru făină, pesmeți, ovés și fân în cantități de mai multe milioane. Cetățile dela Przemysl și Cracovia sunt prefăcute în nise tabere întărite. Din fortul dela Cracovia se poate trage pe teritorul nostru. Aceste două cetăți au devenit nise depozite de aprovizionări. Să mai adăugăm, că în Cracovia s'a grămădit un considerabil număr de vagoane întocmite, ca să poată circula pe drumurile de fier rusești. Toate aceste măsuri și în special așezarea drumurilor de fier și alegerea unui material de exploatare, care numai pentru ofensivă are însemnătate dovedesce, că Austro-Ungaria pretextând o defensivă se pregătesce, ca să năvălească în hotarele noastre. (Va urma.)

Corespondență particulară

a „Tribunei“.

Abrud, 28 Noemvrie 1887.

(O întimpinare.) La corespondența publicată în Nrii 257 și 258 ai „Tribunei“, în care un anumit corespondent pitulat pseudonimul „Cunctator“ trage în noroiu tot ce în Munții-apuseni are ceva valoare, nu voiam să reflectez, deși persoana mea este atinsă într'un mod necuviincios. Și la aceasta eram decis, fiindcă noi cesti din munți bine șcim, că „Cunctatorul“ e un atare om, care în părțile noastre nu impune, n'are nici o trecere, va se țică nu însemnează nimic în ziua de astăzi, și nici în viitor nu credem să însemneze ceva, după ce persoana e de o natură atât de nefericită, încât ori-ce om consciu de sine și care pune vr'un preț pe demnitatea sa, trebuie să-l încungiere chiar și în convenirile sociale.

După ce însă publicul cel mare din afară nu poate să știe și nici informat nu poate să fie, despre ceea ce suntem și putem noi muntenii, și după ce opiniunea publică ar pute să fie cu totul sedusă în ceea ce privește conduita socie-

tății noastre din aceste părți, a trebuit să țin în câțva cont de atacurile „Cunctatorului“, și cele țise la persoana mea să le reduc la adevăratul lor preț.

Din partea „Cunctatorului“ se afirmă următoarele:

1. Parochiile din tractul Abrudului, — pe care am onoarea a-l administra, — sunt toate astfel dotate, că ori-ce preot cu familie poate să trăiască onorific „din venitele parohiale.

2. Că cu parochia Buninginea, em am făcut un oare-care trafic-negoț. Celelalte afirmări sunt simple lamentări ale unui om înfumat.

Răspunsul meu este:

Dacă sunt ori nu parochiile din tractul Abrudului de așa, ca ori-ce preot să fie mulțumit, eu cred că mai competenți de a judeca sunt preoții interesați, și eu cred, că domni preoți din acest tract vor constata împreună cu mine, că parochiile din tractul Abrudului, afară de trei-patru casuri, sunt astfel dotate, încât preoții respectivi se ved necesități a cerca alte izvoare de traiu, ca să se poată susține. Aceasta fiindcă nu există niciărea porțiune canonică și în cele mai multe locuri nici chiar case parohiale, și tot venitul preotului se reduce la unicul stolar, care încă a decăzut din cauza miseriei poporului.

În ce privește parochia Buninginea, eu am auzit chiar dela preotul care a administrat-o, că venitele parohiale le-aș fi sistemizat mai urcate, decum sunt în realitate. „Cunctatorul“ în adunca sa înțelepciune susține contrarul. S'ar puté doară ca dreptatea să fie pe partea sa. Întreb atunci: de-ce „Cunctatorul“, n'a căutat însuși ca să devină preot în Buninginea, cu atât mai ales, căci după judecata oamenilor, cari au avut onoarea de a-l cunoaște mai de aproape, dînsul ar fi fost cel mai demn succesor și cel mai competent concurent, având înaintea sa atunci un teren destul de vast, spre a aduce poporul la bună rânduială, moralisându-l prin predică și alte învățături salutare, după afirmările „Cunctatorului“.

Eu i-am dat destulă ocaziune de a puté concurge, căci până de trei-ori s'a publicat concurs, și numai după ce nu s'a aflat nimeni calificat, — pentru-că „Cunctatorului“ îi place a afirma, dar' nu bucuros ar primi asupra-și, ca să se expună într'o parochie cum e Buninginea, și să-și facă aceea ce susține. În cele din urmă, turburându-se poporul pentru trăgănarea întregirii acelei parochii și ne mai putend suporta greutatea unei administrațiuni grele și depărtate; după mai multe suplicări, ba chiar amenințări grave de apostasie, a trebuit să cedeze și Veneratul Consistor, de a primi pe candidatul poporului, cantorul George Sturza, un om deși nu cu multă învățătură, dar' omul poporului și om la toată întâmplarea scutit de calitățile „Cunctatorului“, ceea ce face mai mult ca toate clasele d-sale. Apoi aici unde la o atare parochie nu mai concurează nimenea nici după trei concurse publicate, și poporul umblă cu lampa lui Diogen țiu la ameați, ca să capete un biet preot, „Cunctatorul“ în naivitatea sa află protopresbiterului un bun negoț de materialism și începe a da alarmă asupra protopresbiterului său după modul din Orăștie, mai în anii trecuți.

La întrebarea ce îmi pune „Cunctatorul“: că nu cumva îmi e rușine de popa cel nou, am onoarea a-i răspunde, că: de o sută de ori îmi e mai rușine a merge pe o cale cu „Cunctatorul“, fiindcă domnia-lui pe unde numai a umblat multă lume și țeară, prin Orăștie, Câmpeni, Abrud, în tot locul și-a mâncat colacii și îi miroasă urma; poate acum în Buciumani să mai facă vre-o ispravă bună, cu corespondențe, atât de bine chibzuite.

Dacă „Cunctatorul“, îmbătrânit în dascălie, nu mai poate ajunge la nimic; vina o poartă el singur; pentru-că pe unde a umblat, prea curând a știut să se facă imposibil și respins din societatea oamenilor ce însemnează ceva.

Ca de încheiere, am să-i mai spun „Cunctatorului“, că mai bine făcea, dacă rămânea prelungă filologia deja practică, decât să a apucat să dascălească toată lumea. „Doftore vindecă-te pe tine însuși.“

Ioan Gall,
protopresbiter.

Cronică.

Numiri în armată. Maiestatea Sa a numit de sublocotenenti în rezervă pe următorii suboficieri în rezervă: la infanterie: Iuliu Anderca, Eugen de Lemény, Nicolau Dima, Felician Păpară, Ludovic Cloccian de Veneția-inf., Gustav Bibescu și Aurel Popescu; la cavalerie: Ioan cavalier de Flondor și la artilerie Cornel Popescu.

Numiri. Ministrul de culte și instrucțiune a întărit definitiv în posturile lor de până acum pe: Carol Weinhold inv. dirig. la școala normală de stat din Sebeșul-Săseș, Danilă Kovács inv. la școala superioară-civilă și poporală din Huedin, Iacob M. Weinrauch inv. la școala

poporală de stat din N. Sajó, Alois Domian în. ord. și Simeon Ioan Fejér înv. supl. la școala norm. de stat din Biscaria (col. Simeria), Maria Décsői înv. la școala civilă de stat din Cluj și Iulia Filtsch înv. la școala normală de stat din Sebeș-Săseș.

Camera comercială din Brașov. Din raportul tipărit al acestei camere aflăm, că cercul ei cuprinde șapte comitate: Brașov, Trei-scaune, Cic, Făgăraș, Sibiu, Odorheiu și cel al Târnavei-mari. Cercul camerei comerciale din Brașov e unul dintre cele mai mari și mai avute din Ungaria. Cu finea anului 1886 numărul industriștilor și comercianților a fost în comitatul Brașovului de 2517, darea de venit a lor 86.941 fl. În comitatul Trei-scaunelor 2501, darea de venit 34.572 fl. În com. Cicului 1896 cu dare de venit 28.013 fl. În comitatul Odorheului: 1838, dare de venit 24.635 fl. Comitatul Târnavei-mari: 2891, plătesc dare de venit 53.530 fl. Comitatul Sibiuului: 1886, dare de venit 72.691 fl. Făgărașul: 1165, darea venitului 19.237. Brașovul propriu, orașul, are 1360 de comercianți și industriști, plătesc dare de venit 64.503 fl. Orașul Sibiu are 910, dare de venit 38.802 fl. În cercul camerei comerciale din Brașov se află multe societăți de stabiliment și fabrici industriale, în care se pregătesc: spirt, bere, făină, pânză mobilă, lăutărie, pele, salamă, chibrituri, sticlă, săpun, luminări de ștearin; apoi se se exploatează petrolul, sunt fabrici de mașine etc.

Cas de moarte. Ioan Rău, archivar la consistorul arhidieceșan gr.-or. din Sibiu a răposat la 22 l. c. n. în etate de 36 ani.

Avis. Corul vocal român din Biserica-albă va arangea pe seara anului nou 31 Decembrie st. v. o serată extraordinară cu un program ales și bogat. Atâră de cântece comice se va reprezenta o piesă teatrală „Creditorii” de Alexandri, ear’ la meșul nopții trei tablouri vii și studenți spanioli în costume potrivite. Comitetul își dă toată năzuința și nu cruță nici speșe nici osteneală pentru de a face publicului o seară plăcută și, pe când se face despre aceasta avisare, publicul român și cel din provincie în specie, este rugat a îmbrățișa mai cu căldură întreprinderile acestui cor, decum a demonstrat aceasta până acum, asigurându-l totodată, că comitetul toate le va întreprinde spre a satisface aspirațiunile și dorințele publicului încât nu trec acele preste puterile unor diletanți.

Urmările furtunii. Administrația telegrafelor previne, că în urma furtunii din serele trecute, toate comunicațiile pe liniile telegrafice dela Brașov la Pesta sânt întrerupte și, că prin urmare, serviciul telegrafic va suferi oare-care întârziere până la restabilirea comunicațiilor.

Ars de viu. Pe șesul dela Izla, în Bănat, s’a găsit cadavrul pĂcurarului Mateiu Lupu, ars prefăcut tăciune, zăcând pe o grămadă de lemne arse de jumătate. Picioarele și mâinile i-au fost legate; se vede că el a fost prins de oare-cari făptuitori de rele, a fost legat și aruncat în mod vandalic în mijlocul flăcărilor, să ardă de viu. Iustitia caută în toate părțile pe ucigași, dar’ până acum sânt necunoscuți.

Un meteor. Din Ciacaturn ni-se scrie, că alaltă-ieri după amăzi, pe la 6 oare, s’a vădut cădând în direcțiunea dela Nord spre Ost un meteor de o frumusețe rară și de o mărime considerabilă.

Planuri de furtificare — arse. În Dubno, provincia Volhinnia, a erupt un foc în casă și totodată în cancelaria inginerului supraveghietor al lucrărilor de fortificațiune de acolo. Au ars o mulțime de planuri și de documente. Mai mulți inși au fost arestați imediat, fiind suspicioși că punerea anume a focului.

Puscile cu repetiție în Germania. Fabrica de arme din Amberg a primit ordinul de a transforma 30.000 puscii sistem vechiu, în puscii cu repetiție.

O manifestație anti-clericală. Cu ocașiunea solemnității pentru jubileul Papei, asociațiunea ateștilor din Barcelona a organizat un meeting. Catolicii și carliștii din Barcelona vor cere autorităților se interdică acest meeting. Dacă autoritățile nu vor împedeca meetingul, atunci vor face și ei un meeting de protestare.

Nihilisți în proces. În Petersburg a început dările acestea pertractarea unui proces interesant. Acușaiții sânt cinci nihilisți, trei bărbați și două femei. Dinșii au fost prinși în ținutul Cazacilor de lângă Don, agitănd poporul ca să se răscole. Aceasta s’a întâmplat pe timpul când țarul era în Dania; căpitanul acestor rebeli este un Arschik, din Tapanrog, în casa căruia s’au găsit mai multe scrieri nihiliste, o tipografie și chiar un tom de poezii revoluționare. Sub vrăfuri colosale de hărți s’au aflat proclamațiuni de revoluțiune, dinamit și pumnale. De odată cu Arschik a fost prinsă nevasta sa; ear’ mai târziu a cădut în mâinile poliției servitorea din casa lui Arschik, care a descoperit multe. Amândouă femeile stau înaintea judecării. Ceialți doi bărbați sânt agenți principali ai lui Arschik, unul e ascultător de jură. Toți cinci au să fie condamnați la moarte.

Răsplata voastră multă va fi în ceruri! O lume întregă de oameni e silită a se mângâia în necazuri și griji numai cu frumoasele promisiuni ale Scripturii, dar’ sânt cu toate acestea destui oameni în lume, care află răsplata lor pe

pământ, încât ei nu fac mare capital din răsplățile promise în ceruri. Se știe, că milionarul Vanderbildt din America petrece de vre-o câteva zile în Constantinopol; tot în Constantinopol se află chiar acum și artistul Coquelin. Într-o zi milionarul a invitat pe artist în saloanele sale; unde acest din urmă a declamat câteva monologhe în fața unui auditor de două persoane: Vanderbildt și soția sa. Honorarul pentru osteneala artistului a fost într’adevăr un honorar american, căci milionarul a fîs: „D-ta m’ai făcut să plâng de șese ori în decursul monologului, dar’ m’ai făcut să rid de douăsprezece ori și atâtă ris într’un timp așa critic prețioșe foarte mult!” Nota honorarului din cuvânt în cuvânt suna așa: „Notă despre îndestularea plăcerii artistice a lui Vanderbildt, la mâna dlui Coquelin: șese stropi de lacrimi, à 100 dolari, fac 600 de dolari; douăsprezece hohote, à 200 dolari, fac 2400. Suma 3000 dolari.” De sigur Coquelin a fost îndestul și n’a făcut nici o obiecțiune contra acestei taxări a artei sale.

O nenorocire în laborator. Se telegrafează din Paris diarulului „Budapester Tagblatt”: Ieri profesorul Pillaul din Limogenez, capitala departamentului Haut-Vienne, arăta studenților sei unele experimente chimice în laborator. Pe când profesorul era ocupat cu arangearea aparatelor, un vas a plesnit în urma unei ferbințeli prea mari: profesorul dimpreună cu 5 studenți au cădut înconșii jos, răniți greu în urma exploziunii.

Un pod colosal preste Ganges. Vice-regele din Calcutta a asistat Duminecă în persoană la deschiderea solemnă a liniei de cale ferată, care trece preste riul Ganges la Dufferin și leagă rețeaua de fier a drumurilor dela Rohicund cu liniile ferate ale statului ost-indic. Inginerii au avut de deslegat o problemă grea prin construirea podului de preste Ganges, de oare-ce chiar la locul unde stă astăzi podul, fluviul are o lățime de 3000 urme și în timp de secetă are o adâncime de 32 urme și de 92 urme în timp de ploaie. Podul e lung de 3518 urme, are 16 columne. Șese ani a durat lucrul, ear’ speșele construirii dau suma de 6.076.207 rupii sau fl.

Irlanda.

Cine nu cunoașce Irlanda își face cu înlesnire o idee fundată din cetirea romanelor asupra caracterului locuitorilor sei. Cred într-o Irlandă săracă dar’ veselă, zglobie, cavalerescă, puțin cam boemă, plăcându-i masa bună, cântecile de beție, vânătorile șgomotoase, glumele orașelor mici, chiar și bătăile, astfel cum a descriș-o Ch. Lever și Carleton, Bamin, Mascweff, S. Lover și Thae Beray; o Irlandă unde cel mai pĂcătoș cerșitor glumesc și rîde, unde originalitatea cugetării, neprevădutul acțiunii, ciudățiunea imaginilor se leagă natural cu excentricitatea moravurilor.

O Irlandă în fine, în care gășesc într-o cantitate cât de mică umorul și fantasia unui Carrau sau O’Leary.

Că o asemenea Irlandă a existat oare-când nu ne putem îndoi.

Avem ca mărturie o literatură întregă de novele saynete, legende.

Existența ei este tot atât de demonstrată ca și existența regenții.

Dar’ înzadar s’ar mai căuta astăzi acea veselă Irlandă și fără grije, dela capul Clear până la Malin-Head, sau dela Dublin până la Galway, căci nu mai este.

Între ea și noi s’a pus o cataclismă financiară, care a omorât-o: marea foamete dela 1846 și 1847.

De atunci nu și-a mai venit în fire. Acum patruzeci de ani o mai ducea, când bine, când rău. Arăndașii erau miserabili, dar’ landlordii nu și cheltuiau cu noblețe banii lor. Țineau echipage, lachei, și vânători, jucau un joc infernal, se îndatorau până în gât și prin această risipă chiar întrețineau în țeară circulația numărului.

Comercitul local prospera relativ. Măcelarii, căruțașii, negustorii de vinuri fine și de cai se îmbogățeau repede.

Puține orașe în Europa erau atât de animate ca Dublinul astăzi atât de trist și de gol. Toată lumea datorea la toată lumea; nici o proprietate nu era neipotecată. Obiceiul era de a nu plăti decât în cea din urmă extremitate, un fel de complicitate generală da o putere legală acestui obicei. Procesele fără nici o îndoaială erau nenumărate; dar’ nu opeau pe nici un gentilom de a bea sdravên și a goni de dimineața până seara în urma cănilor sei.

Veni boala cartofilor apoi foametea, care înghiți într-o licuidare generală toate stările și toate săraciile.

Toți fură ruinați. Într’un singur semestru se fac cincideci mii de evicțiuni. Cele mai mari averi, când scăpa la curtea bunurilor ipotecate, tribunal de arbitrii și de expediente stabilit în 1849, rămănea încărcat de dări atât de grele încât meritul titularului nu mai era nimic.

Siliți fură să reducă cheltuielile la strictul necesar, să vândă câinii și să închidă grajdurile. Risul sburase. Dacă se mai gășia vre-un incorigibil, moonlighteri nu întărziă să-l aducă la ordine, să-l închidă câinii și caii de vânătoare, confiscând armele și luând chiar pe însuși landlordul drept vânat.

Astăzi nici urmă nu mai este a ușurinței moravurilor de altă-dată.

Casele mari în oraș și la țeară sânt pustii, pimițele goale, sălile de mâncare mute.

Un vânt de miserie și de ură suflând preste insulă a înghețat toate inimile. Cât despre țeran, bietul nenorocit are multe de plâns până să se mai poată gândi la ris.

Intr’alte părți, poate, sub un cer mai albastru și sub un soare mai viu, și-ar mai veni în fire, re-găsindu-și chiar în propria-i miserie subiecte de glumă.

Acı umiditatea climate strîns legată de persistența nenorocțiilor a topit și înecat toată veseliea lui celtică.

Abia o mai regășesci ca fulgerul în fundul unei oale de bere sau în tumultul unei încăierări electorale; abia fi mai dăresci în ochi acea scânteie ce-l deosebesce de Anglo-Saxon și care supraviețuiesce ca o lumină gata să se stingă. Dacă mai întâlnești câte un răspuns, nici o vorbă glumeață, această vorbă este totdeauna amară și te face să-ți amintesci întunecatului geniu al lui Smith.

— Cât de curat și de dulce e aerul ce-l respir la Dublin! Țieea într-o zi Ladi Carteret, soția lordului locotenent al Irlandei, autorul lui Gulliver.

— Ei! Doamnă, strigă el, fie-ți milă și nu spune nimic Englezilor!... Ni ’l-ar taxa!

Pe stradele unde trec, primul afiș ce-mi atrage privirile representă o corabie pe mare alunecând cu grabă, deasupra astor vorbe cu litere mari:

Emigrare!... Drumul de geaba până la Canada. Australia, Noua-Seelandă!... Drumul de geaba și premii acelor ce se vor îndrepta spre Quenmland.

Apoi urmează deslușirile tehnice, adresa agențiilor, numele corăbiilor gata de plecarea. Aceste afișe se gășesc preste tot, pe douăzeci de ziduri, îți iau ochii la fiecare colț de stradă înaintea muritorilor de foamă!

Companii de emigranți numeroase și puternice subvenționate de coloniile unde brațele lipsesc; patronate de tot ce poate fi mai cu influență în regat, lucrează fără preget la recrutarea acestor soldați ai desperării pentru o deportație voluntară.

Și un val de Irlandezi se scurge în fiecare an prin toate porturile țerii.

Eată și numărul oficial. Din nenorocire nu există pentru anii dela 1847 până la 1851 și care corășpund cu anii foametii. Se știe numai, că la epoca aceasta populația Irlandei scădă de odată cu un milion șese sute douăzeci și două de mii de locuitori, fără să putem sci câți murise de foamă, câți se imbarcaseră unii preste alții pe sute de corăbii, câți periseră pe mare și câți supraviețuiesc.

Dar’ din luna lui Maiu 1841 socotelile sânt limpețite.

Se știe, că 148.182 de emigranți părășiră Irlanda numai în opt luni ale acestui an: 189.092 în 1852; 122.829 în 1853; 139-312 în 1859.

Emigrația se mai potolă în anii din urmă și scădă la numărul mijlociu de 70 mii de capete aproape.

Se ridică la 1863 și 1864 la mai bine de 105.000. Apoi își reluă nivelul și dela 1865 până la 1869 rămase aproape staționară cu 60.000. Dela 1880 se ridică la 95.000, 100.000 și mai mult.

În treizeci de ani, dela 1 Maiu 1851 și până la 1 Maiu 1881 Irlanda a perdut numai prin emigrație două milioane cinci sute trei și unu de mii, șese sute douăzeci și șapte de locuitori. Resultatul cel din urmă cinci ani nu este încă publicat, dar’ de sigur trece preste o jumătate milion. Deci cel puțin trei milioane de Irlandezi de ambele sexe au părășit insula dela 1851: aproape jumătatea unei populațiuni deja redusă la aceea epocă la șese milioane și jumătate de locuitori.

Oare această spăimântătoare fugă micșorat-amiseria?

Am vră să o putem crede dimpreună cu teoreticianii, care ne-o făgăduiesc.

Dar’ vai! neînduplecata statistică răspunde sofismelor lor.

Ea ne spune, că Irlanda din 1887 are populația ei scădută la patru milioane de suflete. Inferioară în locuitori Londrei, e mai săracă decât în 1841, când avea opt milioane. Acum douăzeci de ani într’adevăr numărul indivizilor admiși în Workhouse era de 114.517 la șese milioane de locuitori; astăzi este de 316.165 la trei milioane. În 1884 sērmanii ajutați acasă erau în număr de 442.289; acum sânt în număr de 623.021. Amândouă cifrele adunate fac mai bine de un milion. Adecă un Irlandez la patru trăiesce din mila publică, — când trăiesce.

Ei bine, sciți care este consecunța ce partizanii emigrației scot din această monstruoasă anomalie? Că luarea sângelui nu este îndestulătoare și că un milion de locuitori trebuie să mai părășească încă Irlanda! Aceasta este tesa marquisului de Salisbury.

Par’că o insulă de 680.000 kilometri pătrați, atât de favorizată geograficeșce, nu poate nutri douăsprezece sau cincisprezece milioane de ființe omenesci mai bine cu trei!... Par’că fiecare adult sănătoș și muncitor, care emigrează nu ar fi o pierdere pentru țeară, ca și fiecare guinee a veniturilor cheltuită de un absente. Oare emigrația nu este semnul forței și al energiei celui care pleacă? N’ar avă decât să se închidă într’un Workhouse și să trăească în socoteala națiunii, preferă însă exilul, America și libertatea!

Nu este aceasta o mai bună probă, că nu este un membru inutil în corpul social?... Ce! împing toate generațiile valide și active să emigreze; nu opreșe decât pe cei slabi, pe cei bătrâni și netrebuințioși; de abia le mai lasă o adiere de viață, și ne mai mirăm că miseria creșce în loc de a scăde!...

Mulți trec în Statele-Unite unde se îmbogățesc ca prin minune: aceasta este răspunsul cel mai bun stăpânilor rasei lor, care sânt și columnistori... Ei nu uită nici odată că sânt Ir-

landezi. Păstrează în suflet dragostea patriei părășite și cu atât mai scumpe, cu cât este mai nenorocită. Își amintesc căminul părintesc incendiat, bătrâni aruncați pe drumuri, copii lipsiți de sinul vestejit al unei mume în sdrențe; apoi sfâșierile despărțirii, neomeniile drumului și greaua luptă a isbândeii. Își amintesc tot și jură că tot se va plăti; și în lipsa sângelui varsă dolari pentru serviciul unei vrăjmașii ce sîngeră necontenit.

Fenianismul se născău aci. Din rëndurile lor es conspiratori ce înspăimântă Englitera prin atentatele lor periodice. Măna emigrantului este ascunsă în toate violențele agrari. Dela 1848 până la 1864 ei au trimis 325 milioane franci familiilor rămase în Irlanda și poate îndoit dela 1864 până la 1887. Dar’ în sumele acestea arătate de lord Dofferm nu figurează și fondurile secrete ce servesc o agitație politică continuă. Neînvinșii erau plătiți de ei. Skirmiskind fond era compus din subscrierile lor. După subscrierile lor trăiesce Liga națională.

Când dl Parnel trece în Statele-Unite, sânt destul de puternici în senatul din Washington pentru a face să-și se deee onorurile ședinței, printr’o excepție unică în istorie.

Independența Irlandei este visul lor, luxul lor, speranța și răsunarea lor.

În ziua când va deveni un fapt, Englitera va înțelege fără îndoaială, că emigrația irlandeză a fost o greșeală politică, după-cum economisesc este o crimă.

Fac et spera.

„R. L.”

Din public.*)

Convocare.

P. T. domni membri Asociațiunii de anticipațiune și credit „Hatiegana” (corășpundând rezoluțiunii onoratului tribunal reg. ca for comercial, Deva în 7 Decemvrie 1887. Nr. 5514. ex. 1887.) sânt invitați a se prezenta sau în persoană, sau prin plenipotențiați la adunarea generală suplimentară ce se va ține la 21 Ianuarie 1888 la 10 oare înainte de amăzi st. n. în casa dlui B. Popoviciu din piața Hăteșului.

Obiectele de pertractare sânt: 1. Intregirea ș-ului 47 din statute în conformitatea art. de lege 37 ex. 1875 ș-ii 305, 306 și art. de lege 60, din 1881 ș-ul 115.

Mihail Bontescu,
director.

Ioan Tocacu,
secretar.

*) Pentru cele cuprinse în rubrica aceasta redacția nu primesce răspunderea.

Posta ultimă.

Sofia, 22 Decemvrie n. Situația e îngrijitoare; toți comandanții mai distinși au fost convocați la o conferență sub presiul principelui.

Berlin, 23 Decemvrie n. Cercurile diplomatice cred, că dacă cestiunea bulgară nu se va rezolva pe cale pacinică, Rușii vor ocupa la primăvară Bulgaria.

Serviciul telegrafic

al

„TRIBUNEI”

Viena, 24 Decemvrie n. (Scirea diarulului „Pester Lloyd”). În faptele politice și militare nu există încă nici un semn pozitiv, ce ar justifica așteptarea hotărâtă la o apropiată îmbunătățire a situației.

Berlin, 24 Decemvrie n. Foile așteaptă cu încordare scrisoarea împăratului către țarul, respective negocierile ce le va iniția Schweinitz. Pe acele se bazează unica speranță în o schimbare repede.

Sofia, Decemvrie n. Representantul Austriei Burian, care ați avea să meargă în concediu, a primit ordin de a rămâne deocamdată în Sofia.

Varșovia, 24 Decemvrie n. De odată cu reorganizarea militară a granițierilor se execută și înmulțirea statului soldaților, care face 36.000 oameni.

Liferanții din Varșovia sânt foarte ocupați.

Constantinopol, 24 Decemvrie n. Ambasadorul din Petersburg împărțășeșce, că cercurile oficiale asigură, că concentrațiile de trupe în Polonia-rusească n’ar avă nici o tendență agresivă.

Paris, 24 Decemvrie n. Noul president al ligei patriotice a declarat, că liga nu se va ocupa mai mult cu politica internă, ea va avă numai un drapel, drapelul internațional, și numai o devisă: Franca!

Londra, 24 Decemvrie n. Ambasadorul german Hatzfeld, înainte de a pleca în Germania, a avut o convorbire lungă cu Salisbury, care a conferit apoi mai târziu cu ambasadorii Rusiei și Franciei și cu trimisul de afaceri al Italiei.

Redactor responsabil: Adrian Cașolțanu.

Economic.

Piața din Sibiu, 23 Decembrie. Grâu hectolitru 74—80 chilo fl. 4.65 până fl. 5.45, grâu mestecat 68 până 72 chilo fl. 3.45, până fl. 4.25 sâmbura 68 până 72 chilo fl. 3.20 până fl. 3.60, orz 60 până 64 chilo fl. 3.30 până fl. 3.80, ovăș 40 până 45 chilo fl. 1.50 până fl. 1.90, cucuruzul 70 până 74 chilo fl. 3.50 până fl. 3.90, melaialul 78 până 82 chilo fl. 3.50 până fl. 4.—, crumpene 68 până 70 chilo fl. 1.— până fl. 1.20, semântă de cânepă 49 până 51 chilo fl. 4.— până fl. 4.50, mazerea 76 până 80 chilo fl. 4.50 până fl. 5.—, linteia 78 până 82 chilo fl. 7.— până fl. 7.50 fasolea 76 până 80 chilo fl. 4.— până fl. 5.—, păsat de grâu 100 chilo fl. 15.— până fl. 16.—, făină Nr. 3 100 chilo fl. 12.—, Nr. 4 fl. 11.—, Nr. 5 fl. 9.—, slămina 100 chilo fl. 56.— până fl. 60.—, unsoarea de porc fl. 56.— până fl. 60.—, sâmbura fl. 18.— până fl. 20.—, lumini de sâmbura fl. 30.— până fl. 32.—, lumini turnate de sâmbura fl. 36.— până fl. 38.—, săpunul fl. 20.— până fl. 24.—, fân 100 chilo fl. 1.60 până fl. 1.80, cânepa fl. 33.— până fl. 36.—, lemne de ars uscate m. cub. fl. 2.— până fl. 3.—, spirital p. 100 L. % 26 până 28 cr., carnea de vită chilo 36 cr. carnea de vițel 28 până 40 cr., carnea de porc 36 până 40 cr., carnea de berbec 20 până 22 cr., ouă 10 cu 20 până 24 cr.

Piața din Mediaș, 22 Decembrie. Grâu hectolitru fl. 4.80 până fl. 5.25; grâu mestecat fl. 4.— până fl. 4.25; sâmbura fl. 3.10 până fl. 3.30; orz fl. — până fl. —; ovăș fl. 1.60 până fl. 1.75; cucuruzul fl. 3.— până fl. 3.50; semântă de cânepă fl. 3.— până fl. 3.50; crumpenele fl. 1.20 până fl. 1.50; melaialul hectolitru fl. — până fl. 10.—; mazerea fl. 4.— până fl. 4.50; fasolea fl. 4.50 până fl. 4.75; linteia fl. — până fl. —; chiminul (sâmbura) fl. — până fl. 50.—; sâmbura brut 100 kilograme fl. 18.— până fl. 22.—; lumini de sâmbura fl. 42.— până fl. 44.—; unsoarea de porc fl. — până fl. 70.—; slămina fl. 60.— până fl. 62.—; cânepa fl. 38.— până fl. 40.—; fânul fl. 1.30 până fl. 1.70; săpunul 100 bucăți fl. 20.— până fl. 40.—; spirital gradul 9 cr.; carnea de vită chilo — până 28 cr.; carnea de vițel 24 până 30 cr.; carnea de porc 40 cr.

Cursul pieței din Sibiu din 24 Decembrie st. n. 1887.

Table with 2 columns: Item name and price. Includes Hârtie-monetă română, Lire turcesci, Imperiali, Ruble rusesci.

Bursa de Budapesta din 23 Decembrie st. n. 1887.

Table with 2 columns: Item name and price. Includes Rentă de aur ung., Amortisarea datorii, Bonuri rurale, Despăgubire pentru dijma, Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin, Rentă de hârtie austriacă, Losurile austr. din 1860, Acțiunile băncii austro-ungare, Scrisuri fonciare, Argintul, Galbeni împărătești, Napoleon-d'ori, Mărci 100 imp. germane, Londra 10 Livres sterlingi.

Bursa de Viena din 23 Decembrie st. n. 1887.

Table with 2 columns: Item name and price. Includes Rentă de aur ung., Amortisarea datorii, Amortisarea datorii, Amortisarea datorii.

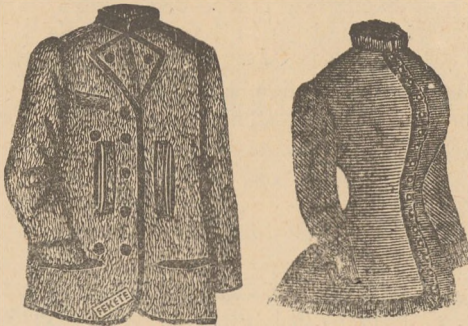
Table with 2 columns: Item name and price. Includes Bonuri rurale ung., Despăgubire pentru dijma ung. de vin, Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin, Rentă de hârtie austriacă, Rentă de aur austriacă, Acțiunile băncii austro-ungare, Argintul, Galbeni împărătești, Napoleon-d'ori, Mărci 100 imp. germane, Londra 10 Livres sterlingi.

Concurs. [524] 1-3

Pentru ocuparea postului de moașe în comuna Brad, se excrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare. Emolumentele sînt: 60 fl. anual v. a. din lada comunală, primiți în rate lunari anticipative, pre lungă aceste aleasa poate conta la venite frumoase din întreaga pretură — fiind numai o moașe diplomată la 30 comune. Petițiunile sînt a se adresa la oficiul comunal în Brad. (Hunyad megye.)

Umedeală, frig nu strică!

Numai fl. 1.80.

impermeabile, călduroase, durabile și admirabil de ieftin sînt țesutele, potrivite mele

Jachete „civile“

de toamnă și iarnă, pentru domni, dame, băieți și băiete, toate pentru unul și același preț de numai fl. 1.80, țesute în calitate. Aceste vestite jachete „civile“ sînt cea mai necesară îmbrăcăminte pentru toți oamenii și se află în deposit în culoare sură, brună, melée, drap, bordeaux, albastră și neagră. — Cel-care are o astfel de jachetă, e mai bine scutit de frig, fiindcă aceste se acomodează ori-cărei forme de trup, susțin o egală temperatură a trupului, și sînt de o valoare neprețuită. Afară de soiul mai sus numit a fl. 1.80 se mai află în deposit pentru dame și soiuri mai fine:

Table with 2 columns: Description and price. Includes Din lână fină de zephir, Din postav simplu și peros în calitate de iarnă caldă.

Drept măsură e destul a se însămna cuprinsul peptului. Singurul loc de expedițiune cu rambursă numai la: I. Fekete, expedițiune de vestminte, Viena, Hundsthurmerstrasse 18/3. [497] 11-12

Advertisement for a sewing machine. Title: O nouă invențiune! Mașina de cusut universală „Phönix“. Description: Ea costă completă 5.50. Ea coasă toate stoffele fără deosebire. Ea e durabilă din oțel și din fer. Ea e simplă și ușor de manuat. Ea se furnizează pe deplin capabilă de lucru. Ea aproape nici odată n'are trebuință de reparatură. Manufacturer: Märtson. Location: Viena, Margareth, Wehrg. 13/3.

Advertisement for fish. Title: Cea mai curată untură de pesce medicală a lui Petru Möller. Description: Pregătită cu multă îngrijire în propriile factorii ale lui Möller din ficeți de pesce proaspeți și sănătoși, plăcută la gust și miros, această untură se recomandă cu cea mai mare căldură în deosebi și pentru copii de cătră cele dintăiu capacități medicinale pentru ușoara ei digestibilitate. Price: Prețul 1 fl. La 6 sticle gratuit pe postă. Location: Viena, Markt Nr. 7.

Advertisement for shoes. Title: P. T. Recomand depositul meu de ghete. Description: de stradă, călătorie și salon și îmi permit a atrage atențiunea asupra celor mai nouă ghete (specialități vieneze), precum și asupra celui mai mare asortiment de ghete bărbătesci, femeiesci și de băieți cu cele mai ieftine prețuri. Manufacturer: M. Bachholzky. Location: Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 24.

Advertisement for a gun. Title: Carol F. Jickeli în Sibiu. Description: trimite la cerere franco și gratuit lista prețurilor ilustrată despre puscii, revolve, părți constitutive ale armelor, cartușe, capsule, recuise de vînat și de duel. [521] 7-8

Advertisement for pianos. Title: Pianuri alese în Sibiu. Description: Toate pianurile le furnizez cu mult mai ieftin de cum le poate cumpăra ori-care negustor; procurându-le direct; afară de aceasta cele mai bune alese în fabrici de un om de specialitate, prin urmare nu numai alese prin oare-care pianist bun. Location: Sibiu.

Advertisement for pianos. Title: Pianuri alese în Sibiu. Description: negustoria de pianuri a lui HELDENBERG în Sibiu. Piano scurt, mignon și pianino. Location: Sibiu.